

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ

(Από τα «'Απομνημονεύματα» γνωστού "Ελληνος αστυνομικού").

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
Ὁ κ. Λιάσος ἔφυγε, ὄχι διὸς καὶ πολλὴ ἠσυχασμένος. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἴσως, πῶς θὰ ἀνακάλυπτε ὁ Ἀρχηγὸς τοὺς δράστὰς, ἐφ' ὅσον ἐπὶ τόσους ἡμέρας δὲν εἶχε κἀκεῖ καμμία ἀπολύτως ἐνέργεια.

Ὁ Ἀρχηγὸς μάντεψε τὶς σκέψεις αὐτῆς τοῦ τραπέζιου καὶ μοῦ εἶπε χαμογελῶντας ὅταν ἐμίναμε μόνι :

— Ἔχουν τὴν ἰδέα πῶς μὰ σκεπτικὴ καὶ μυστηριώδης ἀστυνομικὴ ὑπόθεσις ἀπαιτεῖ, γιὰ νὰ διαφωτισθῶν, τεράσματα καὶ φασαρίες. Δὲν ξέρουν ἕνα σπουδαῖοτατο κα' ἀπαράθιτο ὄρο : Ὅτι σὺς περιπτώσεις αὐτῆς δοῦνται πρὸ πάντων ἡ σκέψις ἢ ὄχι τὰ πόδια. Τὰ τεράσματα ἐξορῶνται μὲ τὴ σειρά τοῦσ τοῦ τέλους...

Σώπασε γιὰ μὰ στιγμὴ καὶ μοῦ εἶπε ἔξωγα :
— Πήρασαι ἀπ' τὴν αἰθούσα τὸν μπυλιάρδου, πρὶν ἔρθεις ἐδῶ ;
— Ναι, ἀποκρίθηκα ἑσφαρισμένος, πὸ τὸ ἔξωρες ;
— Τὸ ξέρω.

Κύπιασα τὸ δαχτύλιό μου. Δὲν ἴσχυον κωμολίες. Εἶχα πλῆθει μετὰ τὸ παιχνίδι. Τότε ποῦ μάντεψε ὁ διαβολοειμένος αὐτὸς ἄνθρωπος τὸ μέγος ἀπ' τὸ ὅποιο εἶχα περάσει, πρὶν κατέβω στὴν Κατωδιώξ ;

Τοιαχόμοιου νὰ τὸν ρωτήσω, ὅταν μοῦ εἶπε τὰ πάλι :
— Ἀγόρασε καὶ γάντια σήμερα. Μὲ γαῖα !
Ἀνετήθησα.

— Κι' αὐτὸ τὸ ἔξωρες ; φώναξα.
— Διάβολε ! Φωνάζῃ τὸ ξέρω. Ὅπως ξέρω ὅτι ἀτόμω πρόκειται ν' ἀπατήσῃ τὴ γυναῖκα σου...

Κοκκίνισα σὺν πατάξαι.
— Αὐτὸ εἶνε τερατώδες, εἶνε ἀκατανόητο, εἶνε ἐξωφρενεζὸ !... οὐφίαξα. Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε ; Σοῦ εἶσαν ψέγματα !
— Ἐλα δά...

— Σοῦ δαξάουμα...
— Μή, σπάσω, μὴν ὀρῶστις. Γιατί νὰ κἀνε ἕναν ψεύτονο ὄρο ; Δὲν εἶμαι ἡ γυναῖκα σου ἐγὼ ἄλλωστε.

— Μὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια, σοῦ λέω.
— Ποῦν καλὰ... Δὲν ἐπιμένω... Δὲν εἶν' ἀλήθεια. Θυμῆσον μονάχα ἕναν δὴ γνώρις ὄρογα σοῦ, ἢ μάλλον ὅταν δὴ βῆς ἀπ' τὴ φουλιὰ τῆς ὄρατις σου, θυμῆσον νὰ ἑσφαρῆς τὴ βέρα σου.

Ἄλλη ἀποκάλυψις. Κόντευα νὰ πρῆλαθῶ. Κύπιασα τὸ χέρι μου. Τὸ δαχτύλιό μου ἦταν στὴ θέσι του. Κι' ὅμως ὁ διαβολάνθρωπος αὐτὸς ἤξερε τὰ πάντα. Πῶς εἶχα φρενάδα. Πῶς τῆς περνοῦσα γι' ἀνάταρξος κα' ἔβγαλα τὸ δαχτύλιό μου ὅταν πῆγα νὰ τὴν δῶ, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ τὴ νύχτα αὐτῇ. Ἦταν λοιπὸν μάντις, μὲτὰ Χριστὸν προφήτης, Κάλχης, τὴ διάβολο ἦτανε ;

Μοῦ εἶχε δεῖξει πολλὰς φορὰς ὡς ποῦ φτάνει ἡ διορατικότης του. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἔπαυε μαζί μου, ὅπως ἡ γατα μὲ τὸν ποτιζοῦ καὶ εἶχα δαμνοστέι.

— Ἀρχηγέ μου, εἶπα τέλος, ἔχεις δίχρη.
Καὶ μπυλιάρδο ἔπαυσα καὶ γάντια ἀγόρασα καὶ φρενάδα ἔχω καὶ τὸ παιχνίδι τοῦ δαχτυλιδοῦ σοσοῦ εἶνε. Ἄλλὰ φτάνει παιῖα... Σηγήσει μοῦ πῶς τὰ μάντεψες ὡ' αὐτὰ ;

— Τὰ βροῖσαις καταπληκτικὰ ;
— Βεβαίωτατα.

— Κι' ὅμως ξέρεις καλὰ πῶς δὲν εἶνε παρὰ συμπεροσάματα ἀπλῶν παρατηρήσεων. Σοῦ κἀνω ἐντύπωσι ἐφ' ὅσον δὲν σοῦ ἔξηγῶ πῶς τὰ μάντεψα. Ὅταν σοῦ ἔξηγηθῶ, ὄλο τὸ μυστήριον θὰ πᾶν περικαίτο.

— Ναι, ἴσως, ἔχεις ἐν μέγος δίχρη. Ἄλλὰ τέτοιες στανανκές, τέτοιες σοφές παρατηρήσεις δὲν τὶς κἀνει ὁ καθένας. Δὲν εἶνε ὁ καθένας προκασμένος μὲ τὸ πρῶτομῃ τῆς παρατηρητικότητος καὶ διορατικότητος. Δὲν εἶνε ἀπλὰ πράγματα αὐτὰ, Ἀρχηγέ. Ὁ Κόναν Ντόνλ παρασημαῖει τὸν Σέρλοκ Χόλμς νὰ κἀν τέτοιες ἐπιτυχίες, τέτοιες ἀνορθωσιες τῆς σκέψεως, γιατί εἶχε ὁ ἴδιος, ὅπως ἔξωραμε, τὸ χάρισμα αὐτὸ. Χάρισμα ὄχι καὶ τόσο κἀνὸ, νομίζω... Μὰ ἄς ε' ἀφήσοιμε αὐτὰ. Ἀντιομοιὸν νὰ μᾶθο πὸς μάντεψες ἕνα σοφὸ περιστατικὰ, μῆσο σὲ λίγες στιγμῆς.

— Ἔστο δὴ σοῦ τὸ πῶ. Μὰ σὲ εἰδοποιῶ : Θὰ κἀνεις ἀμέσως ὄλη τὴ γοητεία τοῦ μυστηρίου. Καὶ πρῶτα-πρῶτα κἀντάξες ἐκεῖ σὶν παντελὸν σου, ἀνορθῶς σὶν ὑπόστασιν, τὴ βλέπει ; Τὴ λευκὴ σφραγίδα σοῦ ἄφρησο νὰ ἴψασμα ἢ εἰδικὴ κωμολία τοῦ μπυλιάρδου, καθῶς ἔπαύσεως νὰ κἀνεις κἀποια δύσκολη κωμολογία. Ἰδοῦ τὸ κῶ-

το μυστήριον. Τινάζω κα' ἄς ἔρθωμε στὰ γάντια. Ἄλλωστε τὰ χέρια σου σὸ φῶς. Τὶ βλέπεις ;
— Τίποτε.

— Ὅχι δά. Γνωλοκαίει, ἐλαφρῶς βέβαια, ἐδῶ κα' ἐκεῖ τὸ τῶλε ποῦ ὀρῶνται σὶν κωμολογία γάντια, γιὰ νὰ φροηῖνται εὐκολα. Πήρασε καὶ δὴ

τὸ διακρίνης... Καὶ τώρα ἄς ἔρθωμε σὶν εἰδῶλλιο σοῦ : Βγάλε τὸ κωπὶ τὸν τογάρων σου. Ὁραῖα ! Ἐκεῖ στὴν ἀκρὴ εἶνε σηματομῆνη μὲ μωρὰ γράμματα μὰ λέξις : «Ράντζελ». Πρόκειται γιὰ κἀποιο εὐφορκαῖο φάρμακο ἐναντίον τῆς τεκνοποιίας. Τέτοιο πράγμα δὲν τὸ χρησιμοποιεῖς ὡς σίγγος, αὐτὸ τὸ ξέρω. Τογάρων λοιπὸν ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸ θυμῆθῃς ἀτόμω. Κἀποιο σοῦ τὸ σύστησε καὶ δὲν ἤθελες νὰ ἔξωρασις τὴ μάρα. Εἶν' ἔτσι ;

— Ἀκριβῶς. Ἄλλὰ δὲν ἀρεῖ μὰ λέξις πάνω σὶν κωπὶ τὸν τογάρων, μὰ βλαπτικὴ καὶ κωνανάλωδης ἔστω λέξις, γιὰ νὰ μαντήνῃ κἀνεις ἀλόγηρη ἱστορία.

— Ἀσφαλῶς δὲν ἀρεῖ. Ἄλλὰ δὲν μοῦ μίλησε μόνῃ ἡ λέξις ἀπὸ τὸν Παρωκλιουθῶ ἐπὶ ἡμέρες τῶρα τὸ δαχτύλιό σου. Σημθάνει λοιπὸν σὺν καὶ ἴδιος τὴ νύχτα ποῦ δὴ γνώρις σοῦ, νὰ μὴν εἶνε φορεμένο ὅπως ἦταν ὅταν βῆξες ἀπ' τὸ πῆτι σου.

— Καὶ πῶς τὸ ἐξακρίβωσες αὐτὸ ;
— Ἀπὸ μὰ μωρη, ἀδόρατη σχεδὸν ἀμνηγ, ποῦξε τὸ δαχτύλιό σου ἐπάνω κα' ἢ ὅποια ἄλλωτε εἶνε γνωσμένη πρὸς τὴν ἀκρὴ τοῦ δαχτύλου, πρὸς τὰ ἐπάνω δακτύλι, κα' ἄλλωτε πρὸς τὴ βάσι τοῦ δαχτύλου, διπλῶδη πρὸς τὰ κάτω...

— Εἶμαι καταπληκτος.
— Ὅχι δά. Καλῶτερα νὰ εἶσαι περισσότερο προσεκτικὸς. Κι' ἂν δὲν σοῦ κἀνει κἀπο, σηματομῆσο κἀποιν αὐτὰ ποῦ δὴ σοῦ πῶ, γιὰ νὰ μὴν ἔχης κωνανέες μὲ τὴ γυναῖκα σου : Πρὶν νὰ φῆγῃς ἀπ' τὴν ὄρατι σου, καθάωξε μ' ἕνα βρογιμένο κωπὶ τὸν προσωπὸ σου. Ἡ γυναῖκες σημερα παραδᾶφου νὰ χεῖρη τοῦσ καὶ κἀκε φιλί τοῦσ ἀφίρει πῆξνες σφραγίδες στὴν ἐπιδερμίδα μου, ὅταν εἶνε πῶδὸν παθητικὸ. Ἐπίσης, πρὶν λῶξες τὸ λαμωδῆτι σου στὸν ἐρωτικὸ σου περᾶδισο, κἀντάξες πῶς εἶνε δεμμένο, γιὰ νὰ τὸν ἐκαθεδῆς ὄμοκα μ' ἀπαράλλαχα. Ἀκόμα μὴν πλένεσο, φετῶντας, μὲ τὸ ἀροματικῆμένο σαποῦν τῆς λωρεντῆς σου. Ἄν ἢ κῆρια αὐτὴ εἶνε φίλη τῆς γυναῖκα σου κα' ἂν ἢ γυναῖκα σου ἔχει κἀνη σφραγῆ, δὴ καταλάβῃ ἀμέσως τὰ πάντα, καλῶτερα μ' ἀπὸ μῆσο, σὲ βεβαίω.

— Θὰ τὰ... μωριστέ, θὲς νὰ πῆς.
— Καλῶταποῖνος ὄσο θὲς. Γνώρις ὅμως ἐπίσης, ὅτι τὰ ἀρώματα προδίδουν. Μὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ γλωστικὴ σχετικῶς, ὅταν ἔχει τὴ ἀρωμα χρησιμοποιεῖ κἀκε φίλη τῆς, κα' ὅταν σιμθῆ νὰ σταντήση ἔξωρα τὸ ἀρωμα αὐτὸ στὸν ἄνθρω τῆς. Μ' ἔννοησε ; Αὐτὰ γιὰ σημερα, καλὲ μου φίλε. Καὶ τῶρα ἄς τοιμωσιμε γιὰ τὴν ἀστυνη ἐξοστῆτα μου.

ἔχεις κἀπο κωμῶσο γιὰ νὰ μὲ στανωδέψῃς.
— Ποῦ δὴ πᾶμε ;
— Ἐργάξες τὶς κῶπῆς τὸν κωρημῆτον τῆς κῶρις Λιάσο ;

— Δὲν τὶς ἔξωξο καθάλο.

— Ἐργάξες τότε τὶ ὑποξέθηκαμε στὸν κῶρο Λιάσο ;
— Ὅτε αὐτὸ τὸ ἔξωξο. Τοῦ ὑποξέθηκα νὰ πᾶσις τὸν κῶρη.

— Ἀκριβῶς.
— Λοιπὸν ;
— Δὲν ἔχει λοιπὸν. Θὰ βροῖμε εἰς ἀναξήτηρον τοῦ... ἀξίσιμῶ αὐτοῦ κῶριου, ἀμέσως μῶλις βροδινάσει.

— Τὸν ἔξωξες ;
— Μὰ τὴν πιστι μου, ὄχι.

— Τότε πῶς θὰ τὸν βροῖς ;
— Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ μου. Ἐλα καὶ θὰ δις...

Τὸ βεβᾶν τῆς ἴδιας ἡμέρας βῆξωκα ἀπ' τὴν Κατωδιώξ καὶ τραθῆξωμε γιὰ τὸ σῆτι τοῦ κ. Λιάσο.

— Πρόκειται νὰ κἀνεις ἀνακρίσεις ; ρωτήσα τὸν Ἀρχηγῶ.
— Ὅχι δά, μὸν ἀπάντησε. Ὅτε δ' ἀνεῖσομε κἀν ἐπάνω.

— Ἄλλὰ ;
— Θὰ στανθῶξε ἀπὸ κἀπο. Εἶμαι περιεργὸς γιὰ μερικὰ πράγματα καὶ βέλο νὰ τὰ ἔξωρασο.

— Φεντάξωκα πῶς θάβῃ νὰ πῆσι σὺν μωδοῦς σὶν χέρια σου ὁ δράστις τὸν κῶποιν ;
— Γιατί ὄχι ; Ὅλα γίνονται...

— Νὰ τὸ δῶ καὶ νὰ μὴ τὸ πιστεῶ.
— Θὰ τὸ πιστέψῃς... ὅταν τὸ δις.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ὁ Γάλλος μυθιστοριογράφος Ζυλ Λεραιέ